

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Natales Sanctorvm Belgii, & eorundem Chronica Recapitulatio

Molanus, Johannes

Dvaci, 1616

Sexta die Nouembris.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9477

lico sursum in se representat: quam beatus Gregorius, regis Græciæ filius & cœnobij illius primus abbas, atque fundator, illuc aduexit. Per quam virtutes sunt factæ, maximè in prægnantibus. Diciturque eadem fuisse quam barbarus ad custodiam sui telonei posuerat, cuius occasione est conuersus. Hæc autem tabula nunc non extat, sed tantum in sacello, quod principali ecclesiæ ex latere adhæret, statua lapidea S. Nicolai cubitalis vsque ad vmbilicum cernitur.

Et hæc hoc loco dicenda fuerunt, eo quod villa Porzetensis, etiam si diocesis sit Colonienfis, subsit tamen Ducu Brabantix, & ad ducatum eius Limburgensem pertineat.

a. *Id est, equos sarcinis onustos. teutonice, som-perden.*

Sexta die Nouembris.

De sancto Uuinoco confessore.

Ex vita scriptoribus ad vsuardum notatis, & scriptis D. Petri Waloncapellij, Prioris in Monte S. Winoci.

IN territorio quod vocatur *Vorombelt*, depositio S. WINOCI abbatis, egregij Christi confessoris, cuius vita virtutibus & miraculis plena refulsit. Qui in prædicto loco, multo tempore in Dei opere perseuerans, & plures in Dei seruitio aggregans, magnisque virtutibus, & gloriosis miraculis valde clarus, collectus est ad patres suos in senectute bona. Patrem habuit sanctitate & pietate clarum, Gilquellum siue Indicaëllum, qui decimus recensetur inter minoris Brytanniæ reges; fratrem primogenitum Iudicaëllum, secundo genitum verò sanctum Iudocum, quorum exemplo relicta paterna hæreditate, circa annum sexcentimum sexagesimum

Ex Martyrologio ecclesiæ ipsius

Robertus Canalis episcopus de re Gallica libro 2. monachus lib. 4. c. 29.

quintum iuuenis venit ad sanctissimum Bertinum abbatem, cum comitibus Cadanoco, Ingenoco & Masdoco, vbi coronam regni in tonsuram sortis Domini, & sceptrum regale in virgam regularis disciplinae, commutavit. Cū autem beatus Bertinus, in *Sihiu* monasterio merito & officio abbas, eos sub norma pij patris Benedicti docuisset ferre suaue iugum Christi, & inter ipsa conuersionis primordia culmen perfectionis iam attigisse miraretur, locum illis attribuit in Morinorum territorio, qui vsque in presentem diem Mons S. Winoci dicitur, vt cellam illic, sacris occupationibus congruentem, extruerent, in qua se mundo, & sibi mundum crucifixerunt. Nec multo post Hademarus, vir moribus & opibus præclarus, Deo & beato Bertino, anno primo Childeberti regis, iuris sui prædium obtulit, *Woromholt* dictum, in confinio Taruāensium, & Flandtorum, ad fluuiolum Penam situm. Quo mox abbas Bertinus suprascriptos Dei famulos destinavit, vt habitacula construerent, in quibus & Christus in pauperibus exciperetur, & monasticus ordo excoleretur. Erat autem eis in hac exercitatione cor vnum & anima vna, & quod dici solet, erat alius alij dimidium animæ. Porro post decessum trium virorum beatus Winocus, ætate minor, sed non sanctitate inferior, gregi monachorum præpositus est, quippe qui iam humiliter subesse didicerat. In regimine autem constitutus, sanctitatis suæ fulgore subditos in Angelicam trahabat vitam. Quibus egregium ducebat ministrare, quia nouerat Christum non venisse ministrari, sed ministrare. Libens erat in laboribus, propter illud Apostolicum, *Qui non laborat, non manducet:*

1. Theff 3.

duces: itemque illud Psalmographi, *Labores manuum tuarum quia manducabis, beatus es, & bene tibi erit.* Vnde quicquid operis aliorum manus, velut arduum & graue fugiebant, impigrè ille & incunctanter accipiebat. In tantarum autem virtutum argumentum accessit ei à Domino gratia signorum. Est porrò memorabile quod mola quam in fratrum & pauperum vsum libenter suis manibus rotabat, cum iam in senili & defessa esset ætate, diuinitus aliquando mota, copiam farinæ euomuerit. Erat ille planè fidelis in domo Dei œconomus, animo & vultu hilaris, fide robustus, spe longanimis, charitate diffusus, in consilio prouidus, in intercessione strenuus, sapientiæ sale conditus, lorica virtutum contra spiritalis nequitiæ instructus. His & id genus virtutibus armatus, Dominica bella peregit, octauo Idus Nouembris, anno septingentesimo decimo septimo: & sepultus est in prædio quod *Wormholt* appellari diximus: estque non multo post propter memoriam sanctæ vitæ, & gloriam miraculorum, in Sanctorum catalogum inscriptus.

Huius autem patroni, & monasterij eius dignitate illectus, anno octingentesimo quinquagesimo secundo, Gerardus Comes Sperliacensis, Sperliacum Wormholtano assignauit cœnobio, vt ex eius cœnobij monachis Sperliaci monasterium construeretur. Cæterum vterque locus paulo post à Danis subuersus est, corpore S. Winoci in diui Bertini monasterio per annos sexaginta quatuor delitescente.

Porrò Balduinus Caluus Flandriæ Comes, Bergas præsidij & vallis, contra barbarorum in-

curfus muniens, eo obnitentibus Audomaricolis transtulit corpus S. Winoci, ad ecclesiam à se constructam in honorem sanctorum Martini, & Winoci. Confidebat enim eius meritis ac intercessionibus magis protegendam fore patriam apud Deum, quam per humanā industriam. Postea autem, Canonicis negligentius diuina officia peragentibus, Balduinus alius, cui ob pulchram barbam Barbati cognomen datum est, ibidem monasterium S. Winoci construxit, & ad illud corpus sanctum transtulit ab inferiori ecclesia, vocatis ex *Sichin* monachis. Cæterum præter natalem notantur & secundaria eius festa, Decimo Calendas Aprilis, eleuatio sancti Winoci abbatis: decimo quarto Calendas Octobris, gloriosa translatio corporis sanctissimi patris nostri Winoci abbatis: & tertio Calendas Ianuarij, aduentus corporis S. Winoci Bergas, anno ab incarnatione Domini nongentesimo, indictione tertia.

Hunc autem sanctum virum præcessit alius Vainocus Britto, de quo scribit Gregorius Turonicus libro quinto historiae Francorum, capite vigesimo primo, & libro octavo capite trigesimo quarto, fuisse reclausum, presbyterij honore præditum, tantæ abstinentiæ, vt tantum pellibus vestiretur, herbis agrestibus vesceretur, & vinum tantum ad os poneret, qui postea, per principem tenebrarum deceptus, plerumque ebrius cernebatur, & per temulentiam male periit.

Die septima Nouembris.

1°. De sancto Vuillibrordo Clemente, primo episcopo Ultraiectensium & Frisia.

Ex Beda, historijs Apostolorum Frisia, ac aliunde.

IN Frisia, depositio S. WILLIBRORDI, archiepiscopi & confessoris. Cuius actus Beda presbyter